

Kar zavije sapa, znanilka naliva, zavrti in dvigne cestni prah ter se zasuče krog hišnega vogla.

Nadležna muha se je ravno zagnala proti pajkovi mreži, ko jo zajame sapa in potisne vanjo. Čimbolj se je skušala izmotati in iztrgati iz grozних vezi, tembolj se je še zamotala vanje in žalostno poginila.

Uvidela je, da „kdor nevarnost ljubi, v nji pogine.“

— é.

Vrč poln solz.

(Narodna.)

ekoč sta živela mati in sinček. Mati je imela sinčka-jedinčka neizrečeno rada. Prizrčno ga je ljubila in nikjer ni mogla biti brez njega.

Toda Bog pošlje hudo bolezen, ki je med otroki hudo razsajala. Tudi sinčka je napadla, da je zbolel na smrt. Tri dni in tri noči je čula, molila in jokala mati pri bolnem detetu — pa zaman — umreti je moralo.

Mati je ostala sama na božjemu svetu. Neizmerna žalost se je poloti. Ne jé nič, ne pije nič, temveč joka zopet tri dni in tri noči brez prenehanja in vedno in vedno kliče svoje dete v življenje nazaj.

Ko tako sedi zatopljena v globoko žalost že tretjo noč in že ni imela nobene solze več ter je bila izmučena do smrti, se natihoma odpro vrata. Hudo se mati prestraši, kajti pred njo stopi umrlí otrok. Bil je opravljen kakor angelček in lep kot božja prikazen. Smehljaj se je pa tako sladko in milo kakor sama nedolžnost. V rokah je držal vrč, ki pa je bil poln do roba. In otrok izpregovori: „Ljuba mamica, ne plakaj več! Glej, v tem vrču so tvoje solze, katere si pretočila zame. Angel žalosti jih je ulovil v to posodo. Ako potočiš le eno samo solzo še zame, bode vrč prepoln in solze se bodo razlile. Potem pa jaz ne bodem imel miru v grobu in ne rajskega veselja. Zato, ljuba mamica,

ne plakaj več za svojim detetom. Tvojemu otroku je sedaj dobro, predobro v angelski družbi.“

Nato dete izgine, mati pa preneha jokati, da ne bi kalila otroku grobne tišine in rajskega veselja.

Malenšek.

Nevarna prijaznost.

D nekdanj je bilo vedno živahno pri Navrtnikovih. Otroci iz cele vasice smo se radi zbirali tamkaj. Bilo je pa tudi prijetno, kajti pri Navrtnikovih so imeli vse, kar otrokom ugaja, in Navrtnikov Tonče je bil ponižen in prijazen deček. Vse otroke je imel rad, vse je rad razkazal, z vsakim se je rad pokratkočasil in poigral.

Zgodaj spomladi je bilo. Nesrečo so imeli pri Navrtnikovih. Stara pujsa je dobila mlade pujske, pa huda je bila nanje, da jih je hotela kar požreti. Vse je pomandrala, samo enega so rešili. Revčka, kam so ga hoteli djati? V kuhinjo na gorko, in mleka, takisto gorkega, so mu dajali, ker grda mama ni marala zanj. Privadil se je gorkote in okreval je in se okrepil.

Kokljica je valila piščeta, tri je že izvalila, pa še ji je bilo treba valiti. Da bi ubožci ne zmrzovali in gladovali pri mamici, vzeli so jih in nesli, kam neki? Kam? V kuhinjo, na gorko. Koracali so po kuhinji in kavsali so zrnca. Soznanili so se s pujskom in prijatelji so bili. Skupaj so počivali. Pujsek se je zleknil ob gorki steni, petelinčki so poskakali na njega in čičkali na njem in takisto mižali in dremali. Ko so se pa prebudili, so pili skupaj mleko iz posodice, vsak po svoje.

Tudi sija Čiča tamkaj v pasji kolibi je dobila svojo družinico. Dolgo, dolgo so se tiščali mali zaljančki h kosmati svoji mamici. Čez nekaj tednov so se pa le osokolili in drug za drugim prišli gledat v svet.